

ДОНЧО ЦОНЧЕВ ЗАТВОРЕН ЦИКЪЛ

chitanka.info

Ивайло беше мъж на мигновения контакт — от едното „здрасти“ ръката ти се чувства в неговата както близък до близка в утробата, а от първия поглед очите ти плуват зад очилата му в свои води и завинаги.

Естествено беше него да изберат водач на групата комсомолци за село Подгумер — в годините, когато излезе решение шопският пръстен около нашата столица рязко да се вземе икономически.

Печеше яко, колата подскачаше по разбития път. Вдясно и вляво белееше огромна гора от череши. В облаците цвят по дърветата зелените листа едва се подаваха — като уши на лисици.

Ивайло бе идвал насам тъкмо да търси лисици — с един режисьор, с кученцето му и трима писатели. Пак беше пролет тогава, пак така яко печеше, един от писателите носеше раница с бири. Режисьорът също беше с раница — в нея той носеше прочутия фокстериер на име Прити. Намериха веднага лисича дупка, насядаха около нея и докато изпият по една бира, направиха плана за действие. Първо, пускат Прити в дупката... Но щом го пуснаха, той мигновено скочи в ръцете на своя стопанин и се опита да го близне по носа. След много увещания фокстериерът се отказа от това и бе отново на земята. Огледа се, мина край дупката със съвършено безразличие, обиколи няколко храста, като им дигна краче, та се върна при раницата. Съблякоха се голи до кръста (сефте за сезона), пиха още бира и от удоволствието, което извикват най-простите неща, един от писателите гръмна във въздуха. Прити изскимтя, ловко се мушна в раницата и повече никой не успя да го изкара оттам. Друг спомен от този лов в паметта на Ивайло не беше запазен за поколенията.

— Познавам този край — каза той на другарите си.

Те мълчаха.

— Не само хората. — Ивайло запали стомилиметров „Кент“. — Ей тия черешови градини, тая гора... Трънка по трънка съм ги претърсвал.

— На лов си бил, другарю Димитров? — попита някой. — Така ли?

Ивайло само го погледна през очилата и махна с ръка. Така той махаше с ръка, когато синът му го питаше знае ли таблицата за умножение.

Табелата с надпис „Подгумер“ се появи, някой се покашля и рече:

— На тебе разчитаме, другарю Димитров.

Селяните бяха на площада, предупредени за мероприятиято. Ивайло и другарите му слязоха от колата, ръкуваха се с кмета и дадоха знак да се влиза в салона.

Десет минути по-късно събранието беше започнало и Ивайло Димитров обясняваше как работите коренно ще се изменят в този район на родината. Неговата рядка контактност изнасяше въпросителни интонации към масата отпред, изобретяваше подканващи жестове и дори индивидуално, внезапно визиране на определен индивид, избран произволно. Тъкмо поради всичко това един от присъстващите се почувства длъжен да вземе отношение и каза високо, докато Ивайло го гледаше в очите:

— Пато, пато.

— Моля?

— Пато най-напред тебе да оправиме. Оти оно и колата че си потрошите, и све.

— О, пътят ще бъде асфалтиран, разбира се — каза Ивайло с тон, какъвто човек употребява, когато го питат колко е часът.

— И барата — рече друг. — Кога вали, че се издавиме.

— Барата ще стане на рибарник — реши Ивайло. — Защо не? Един хубав, модерен рибарник, ще пуснем вътре шарани...

— Че ги изедат лисиците — обади се някой. — Они станаа колко врабците тие години.

— Ама... наистина ли тук има толкова много лисици? — попита Ивайло с голям и реален вътрешен ангажимент.

— Е, па...

— Ами тогава...

Ивайло млъкна. Мислеше.

— Тогава да земем да тепаме лисиците. Че продаваме кожата.

Ивайло забеляза вдигната ръка и радостно посочи човека:

— Да, кажете вие.

Онзи стана и си свали капата. Рече:

— Мое ли я да предложим например да напраиме затворен цикъл?

— Моля?

— Затворен цикъл. Те това сакам да кажем. И у вестнико писаа, затворен цикъл тебе.

— Да, ясно. Но какво по-конкретно имате предвид?

— Е, па кога трепем лисиците, че ги дерем за кожата и че ги фърляме на шараните. Они че ги едат и че дебелеят. А па лисиците че едат шараните, ние че ги тепаме, че ги дерем и...

— Па че ги фърляме на шараните — досети се друг.

Нов мислител от шопската маса се покашля, та рече високо:

— Я мислим, дека оно тебе да развѣдим вуци.

— Моля?

— Вуци, вуци!

— Прощавайте — каза нежно Ивайло. — Но аз не разбирам. Защо вълци?

— Да изедат и шараните, и лисиците, и назе, и вазе, и...

Селянинът седна, без да довърши — в салона бе избухнал смях.

Някой все пак успя да открои глас:

— Па нема да е затворен цикъло!

— Оти?

— Оти че станат саде вуци.

След още малко оживени коментарии, които Ивайло не успя да усмири дори с помощта на кроткия кмет, се чу нов висок глас:

— И они нема да останат!

— Оти?

— Оти, кога нема нищо, они че се изедат помежду си.

— Моля, другари! — викаше Ивайло, вече твърде сериозен. —

Моля!

Развихрили своето прочуто въображение, отпуснали яките си гърла, прочиствани през вековете от весел смях и люта джанковица, шопите сега оживено търсеха точната истина за затворения цикъл. Някой от тях отсече високо, като се кискаше:

— Е, па накрайо че остане един вук!

— Моля, другари! — тропаше Ивайло по масата. — Моля!

Той се обърна за помощ отново към кмета, но с тръпка на неизпитани досега чувства забеляза как и той се е навел, та стиска устата си в шепа.

— Е, па нема да остане и он! — надвика всички този, който пръв бе дал идеята за лисиците и шараните.

— Оти?

— Оти че умре и он!

— Оти?

— Е, па отглади!

Човекът си тупна капата пред краката със замах и от този момент нататък никой — дори изобретателният и контактен Ивайло — вече не можеше да убеди някого в залата, че цикълът не е затворен напълно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.